

Besøgsvennetjenesten hos Røde Kors i Horsens har fortsat brug for flere besøgsvenner

LYSTEN DRIVER VÆRKET

Tekst:

Christian Ipland

Foto:

Jan Høst-Aaris

Klokken nærmer sig 11.30 på køkkenuret en tirsdag ude hos Gurli Nielsen på Bellis Allé i Horsens. Gurli har Met hjemmesystemerne ordnet og er i færd med at sige farvel til sin hund og de to katte, inden hun smækker døren bag sig og er på vej ud i byen.

Gurli er ikke på vej ud for at handle, det skulle da lige være et par store stykker lagkage, som kommer med i forbiarten.

Den 37-årige bistandsklient er på vej for at besøge Viola Jensen, som hun har gjort sa mange tirsdage for denne. Gurli Nielsen er besøgsven for Røde Kors' besøgsvenstjeneste, og det har hun efterhånden været i godt et halvt år.

Har længe villet være besøgsven

- Jeg gik længe og tænkte på, at jeg ville være besøgsven, og da jeg en dag snakkede med nogle bekendte om det, besluttede jeg mig for, at nu skulle det være.

- Jeg ringede til oplysningen for at høre, om der fandtes noget sådant i Horsens, og fik kontakt med Lillian Ravn fra Røde Kors, og på den måde blev jeg besøgsven hos Viola Jensen.

Behovet er til stede

Besøgsvenstjenesten hos Røde Kors startede i 1977 i Horsens, og siden 1985 har det været Lillian Ravn, der har sørget for det organsitoriske.

- Der er selvfølgelig en masse kontorarbejde, der skal ud-

Wes, men det vigtigste vil altid være at finde den rigtige besøgsven til den, der ønsker at få besøg, siger Lillian Ravn.

- Her i Horsens har vi i øjeblikket 72 besøgsvenner, men desværre må vi konstatere, at det langt fra er nok. Vi har i øjeblikket 24 på venteliste, som gerne vil have, at der kommer en og besøger dem en gang om ugen.

- De ældre får selvfølgelig besøg af hjemmehjælperen, men de har ofte så meget at se til, at der kun bliver kort tid til en hyggesnak.

Vink fra læger og hospital

- Enkelte ældre ringer til os, og spørger om, vi har en person, der vil komme at besøge dem, men mange gange er det hospitalet eller socialrådgivere, der henvender sig til os, siger Lillian Ravn.

- Som besøgsven skal man ikke gå hjemmehjælperne i bedene, men i stedet bruge tiden til at snakke med ham eller hende, man besøger.

- Der er også helt specielle regler for en besøgsven. Han/hun skal møde op mindst en gang om ugen, og de må ikke modtage gaver fra den, de besøger.

- Vore typiske besøgsvenner

er kvinder, der er lidt oppe i årene og f. eks. er gået på efterløn, men vi har, at andre aldersgrupper vil fatte interesse for det arbejde, der

er så meget tilbage, som man giver, fortæller Lillian Ravn.

Gurli er den yngste

Gurli Nielsen er ikke en af de typiske besøgsvenner i Horsens.

Med sine 37 år er hun klart den yngste, der har valgt at gå ud og besøge ældre medborgere.

Gurli er bistandsklient og mor til fire: Leif på 21, Connie på 19, der begge er flyttet hjemmefra, Martin på 16, der er psykisk handicappet og på institution, og Susanne, som stadig bor hjemme på Bellis Alle'.

Gurli er gift med Niels, der arbejder som kabelarbejder, og hun kalder ham lidt spøgende sit mindste barn.

Kreative hobbyer

Når hjemmesystemerne er Idaret gar Gurli i gang med sine hobbyer. De smukkeste små nipsting dukker op i modelervoks, når Gurli flittigt der har vret i funktion.

Hun elsker at skære figurer ud i pap, og perlerækker bliver også syet. Ting hun tager med op til Viola om tirsdagen, så man kan få en go' gang snak om dem.

Viola venter forventningsfuldt

Klokken nærmer sig middag, da Gurli Jensen ringer på døren hos Viola Jensen.

I dag tager det længere tid, inden døren bliver åbnet, fordi Viola Jensen er faldet på gulvet aftenen i forvejen.

Den 70-årige kvinde har længe døjet med benene efter en mislykket lårbens og hofteoperation for godt et år siden.

Det betyder, at det er sjældent, Viola Jensen kommer uden for sin dør, og de eneste mennesker den gamle dame ser, er derfor

hjemmehjælperen Tove Jacobsen, som kommer tre gange om ugen, og besøgsvennen Gurli.

Vi behandler vore ældre for dårligt

- Jeg synes simpelthen, det er en skændsel, at vi behandler vore ældre medborgere, som vi gør, og det er baggrunden for, at jeg har valgt at re besøgsven, siger Gurli Jensen.

- Viola har slidt som tjener i 35 år, har haft discosprolaps to gange samt været igennem en alvorlig hofteoperation, og det kan ikke være rigtigt, at det eneste, vort samfund kan tilbyde hende, er, at hun kan få lidt hjemmehjælp, og ellers blot lade sig underholde af radioen den ene dag efter den anden.

Bare det hjælper en smule

- Jeg er godt klar over, det ikke ændrer Violas liv drastisk, at jeg kommer her hver tirsdag, men jeg håber, at det kan være med til at gøre en lang ensom uge en lille smule lysere.

- Vi bliver jo allesammen gamle en dag, og til den tid håber jeg også, at der vil være nogen, der vil tænke på mig, hvis jeg skulle have behov for det, siger Gurli.

Det er råhygge

Gurli og Viola har det sjovt sammen. Gurli fortæller om, hvad der er sket i ugen løb i Horsens, den by Viola bor i, men aldrig er ude at opleve.

Billeder fra ferieture og familiefester bliver vist frem, medens den traditionelle tirsdays-smøg og kaffen nydes.

- Det er da rigtigt, at jeg nok er den, der snakker og ler mest, siger Gurli.

- Jeg er jo også den, der er ude i samfundet og oplever den ene dag efter den anden, men derfor bliver der alligevel tid til, at Viola fortæller mig ting fra sin barndom og ungdom, og der falder da også gode råd af, hvis jeg har nogle problemer, jeg ikke sådan lige kan løse på stående fod.

- For at sige det på nudansk, så råhygger vi os sammen.

Taler ikke om politik og religion

- Vi er blevet enige om at tale om alt, med undtagelse af politik og religion, og vi når vidt omkring, når det først har taget os, smiler Gurli Nielsen.

- Viola har sørget for, at kaffen er klar, når jeg kommer og så går snakken ellers hen over bordet. Sommetider tager vi et spil 500, og her er der ingen tvivl om, hvem der er den bedste. Jeg har vist min første sejr til gode, griner Gurli.

Glad for besøg

Viola Jensen er glad, når Gurli kommer, men hun gør ikke skjul på, at det ondt, når Gurli tager sin jakke på for at tage hjem til familien.

mudderbilleder at vise frem for Viola tirsdagen efter.

Hvorfor gør de det ikke

- Når man fortæller, at man er besøgsven er der mange, der trækker på skulderen eller ryster på hovedet. Jeg forstår det ganske enkelt ikke. - Hvorfor ligge i sin seng hele

formiddagen, eller sidde på en bænk i byen, fordi arbejdsmarkedet ikke har brug for en.

- Som besøgsven tager du et arbejde på dig. Du skal møde til tiden hver uge, men du står også op til en oplevelse, for man får mindst lige så meget igen, som man giver.

Når de to støtter sig til kortbordet, er det Gurli, der bliver den lille, Viola ved godt, hvordan man spiller 500.

- Ung og gammel skal være sammen, det er hyggeligt, det er skidt, og det er udfordrende, så mit ønske skal være, at mange flere unge bliver besøgsvenner. De vil opleve noget nyt, de vil føle sig brugt - ja i det hele taget vil de få det meget bedre, slutter Gurli Nielsen.